

Atotsuficiența Scripturii

Mary Ann Pakiz

În ziua cînd am înțeles că Cuvîntul lui Dumnezeu nu are nevoie de nicio autoritate exterioară lui am fost eliberată. Am putut să cercetez liberă Scriptura pentru a găsi în ea adevărul! Am descoperit în ea calea către Dumnezeu. Această cale este Iesus Cristos, așa cum ni-L dezvăluie Biblia: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin mine“ (Ioan 14:6).

Chestiuni referitoare la autoritate

Timp de mulți ani, am fost învățată că Biserica Romano-Catolică deține autoritatea supremă în materie de credință și că nu aveam niciun drept să-i pun la îndoială învățătura. Potrivit sistemului catolic, orice autoritate emană într-adevăr de la Dumnezeu, dar El a făcut din Biserică administratoarea acestei autorități. În această perspectivă, toate lucrurile trebuie evaluate în lumina tradiției și a doctrinei catolice, căci Biserica este singura „depozitară a credinței“.

Un catolic nu are dreptul să creadă Biblia fără ca autoritatea Bisericii să acrediteze Biblia! Catholicismul afirmă că nu este suficientă autoritatea divină pentru a-i obliga pe oameni s-o creadă și să se încline în fața ei. În practică, el pune autoritatea Bisericii deasupra celei a lui Dumnezeu. *Totuși, credința adevărată este credința în ce a zis Dumnezeu, pentru că El a spus-o!* A crede în El înseamnă a crede Cuvîntul Său, Biblia, care este propria Sa sursă de autoritate: „Să te închini Domnului, Dumnezeului tău și să-I servești numai Lui“ (Luca 4:8).

Ascultarea mea de Biserica Romano-Catolică

În 1948 m-am supus autorității Bisericii Romano-Catolice când, după ce m-am convertit la catolicism, m-am „rebotezat“. M-am născut în 1930, din părinți finlandezi emigranți. Familia noastră era luterană. Vecinii noștri, de origine iugoslavă și italiană, m-au influențat mult în timpul tinereții mele. Erau catolici foarte practicanți, care își mărturiseau credința și făceau mult bine în jurul lor. Și noi am avut parte de numeroase binefaceri din partea lor. Scopul lor era acela de a-i aduce pe toți vecinii lor sub autoritatea Bisericii Romano-Catolice. Ei ne vorbeau de ceea ce credeau ei că este adevărul.

Sinceritatea lor nu putea fi pusă la îndoială, dar ei greșeau în mod sincer. Nu trebuie niciodată să pierdem din vedere această realitate: departe de a fi dușmanii noștri, catolicii sunt suflete prețioase pe care Dumnezeu le iubește și cărora ne poruncește să le vestim evanghelia. Cu toate acestea, salvarea se obține prin grație, și grația este o favoare nemeritată. Ea nu se câștigă: „Căci prin grație ați fost salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se glorifice nimeni“ (Efeseni 2:8-9).

Obiectul credinței mele

Pentru catolic, salvarea depinde de botez și de fapte bune. „Regenerarea baptismală“ este piatra unghiulară a sistemului. Catolicismul învață că nimeni nu poate intra în cer fără să fie botezat. Biserica e sursa credinței membrilor ei. Mai întâi față de ea trebuie ei să fie loiali. Obiectul credinței catolice este deci catolicismul.

Un creștin biblic, dimpotrivă, știe că salvarea se bazează exclusiv pe lucrarea perfectă a lui Cristos, căreia nimeni nu-i mai poate adăuga ceva. Sursa credinței creștine este Biblia. Obiectul acestei credințe este Iesus Cristos. Adevărata credință are deci ca obiect o Persoană, Iesus Cristos, și ea nu devine eficace decât dacă e ancorată în această Persoană.

Un asentiment orb

Altădată, nu examinam doctrina catolică în lumina Scripturilor. Cu ochii închiși, am acceptat tot ce-a zis preotul care îmi dădea învățătură religioasă, cu excepția unui singur punct. El mi-a cerut să aduc la casa parohială Biblia mea „King James“* ca să fie arsă, întrucât nu era versiunea catolică oficială.

* Versiune engleză a Bibliei, realizată în 1611 la inițiativa regelui Iacob I al Angliei, folosită încă la ora actuală – n.ed.

Dar, în loc să mă supun, am dat-o mamei mele.

Învățătura religioasă pe care am urmat-o punea accentul pe supremația și infailibilitatea papală. Preotul mi-a spus că Cristos îl pusese pe Petru ca șef pămîntesc al Bisericii și îi conferise o autoritate infailibilă. Papa, ca reprezentant al lui Cristos pe pămînt, îi conduce pe toți oamenii, catolici sau nu, în tot adevărul. Lucrul acesta a fost afirmat la primul Conciliu de la Vatican în 1870. Astăzi, în timp ce meditez la această dogmă catolică, nu găsesc nicio dovadă în Scriptură că Petru ar fi primit de la Cristos o autoritate de acest fel. Nici ceilalți apostoli nu i-o recunoșteau. Pe de altă parte, dacă Petru ar fi fost cu adevărat papă, ar fi avut cunoștința de lucrul acesta, și el ar fi apărut în scrierile sale. Și dacă el ar fi știut că este papă, nu s-ar fi comportat oare ca atare?

„Mireasa lui Cristos“

În 1950 am făcut încă un pas în ascultarea de autoritățile catolice, devenind călugăriță în ordinul Sf. Benedict. Mai înainte fuseseam ajutoare de infirmieră într-un spital condus de Surorile Benedictine, și bunătatea lor față de pacienți și personal mă impresionase profund. Am decis atunci ca și eu să-mi consacru viața în serviciul altora.

Eu sunt prima din dreapta

Primul meu an la mănăstire, ca postulantă,* a fost unul dintre cele mai fericite din viața mea. Șefa postulantelor se arăta înțelegătoare, binevoitoare și dreaptă. În grupul nostru erau optsprezece fete de origini și vârste diferite. Toate doreau cu ardoare să servească Biserica Catolică și să practice regulile Sf. Benedict. Am petrecut împreună momente plăcute. Îmi amintesc și de momente mai grave, când mă rugam în capelă și când, ridicându-mi privirile spre crucifix, mă întrebam de ce a trebuit Iesus să moară pe crucea de la Golgota.

Cu ocazia ceremoniei de intrare în noviciat, am înaintat în procesiune în Biserică, îmbrăcate ca mirese, ca să devenim „miresele lui Cristos“. În timpul perioadei de pregătire nu fusese deloc vorba de Iesus. Dar ce emoție, în schimb, să știm că urma să primim un nume nou! Încetînd să mai fiu „domnișoara Mary Ann“, am devenit „Sora Mary Laurian, O.S.B.“,** mireasă a lui Cristos. Despre El nu știam aproape nimic în afară de faptul că era Fiul lui Dumnezeu.

O acumulare de fapte bune

În timpul primilor cinci ani ai noștri de pregătire pentru jurămintele definitive, am studiat regulamentul Sfântului Benedict, dreptul canonic, istoria Bisericii, puțină cazuistică,*** după principiul iezuit „scopul scuza mijloacele“, și viața sfinților. Ni se vorbea mult despre renunțarea la noi înșine, ca și despre ascultarea de superiorii care ne formau, precum și de celelalte autorități. Ni se prezenta „Sf. Tereza“, Mica Floare“, ca un model de imitat pentru a ne apropia de Dumnezeu. A-i urma exemplul consta mai ales în a-I „oferi lui Dumnezeu“ dificultățile vieții cotidiene pentru a ispăși păcatele noastre și ale altora. Ne străduiam să acumulăm „fapte bune“ care să ne facă mai plăcute lui Dumnezeu. Îi prezentam sacrificiile noastre personale, neștiind că puteam să ne apropiem de El prin Cristos, mort pe cruce în locul nostru. Iesus a zis Tatălui: „Am terminat lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac“ (Ioan 17:4), căci sacrificiul Său în favoarea păcătoșilor este perfect și nimeni nu-i mai poate adăuga ceva.

Întoarcerea mea în lume

În cursul ultimilor trei ani de pregătire, am plecat cu niște fete din casa mamă. Autoritățile ne trimiseseră să predăm în instituțiile școlare ale dio-

* Persoană care cere să fie acceptată într-un ordin călugăresc – n.tr.

** Prescurtare de la „Ordo Sancti Benedicti“ („Ordinul Sfântului Benedict“) – n.ed.

*** Ramură a teologiei catolice care se ocupă de cazuri de conștiință – n.ed.

cezei. În timpul vacanțelor de vară ne întorceam la mănăstire, fericite să fim iarăși împreună. Aveam într-adevăr nevoie de puțină odihnă și de destindere după primul meu an de predare combinată la 45 de copii de clasa a V-a și clasa a VI-a. Nu aveam nicio pregătire pentru munca de profesoară în gimnaziu, dar mi s-a spus că ascultarea mea va aduce binecuvîntare. În 1955, cu cinci luni înainte de a-mi rosti jurămintele definitive, o problemă de sănătate m-a obligat să părăsesc mănăstirea și să mă întorc la părinții mei.

Revenită în lume, mi-am reluat cursul normal al vieții, terminînd studiile la Universitatea din Minnesota și obținînd o diplomă de profesoară de gimnaziu. În 1957 m-am căsătorit cu un bărbat originar dintr-o familie foarte catolică. Am avut doi copii, ceea ce a fost pentru noi o mare bucurie. Fratele soțului meu, un om plin de umilință și blîndețe, care scria poezii despre natură, era preot în dioceza noastră.

Cu soțul meu

Convinsă de Adevăr

În 1972, cînd copiii mei aveau 12 și respectiv 5 ani, au fost invitați să frecventeze un mic club biblic organizat de o familie din vecinătate. Noi l-am întrebat pe unchiul lor, preotul, dacă se puteau duce. Acesta a fost de acord, nevăzînd în aceasta niciun inconvenient. În mod vădit, Dumnezeu era la lucru! Viețile noastre urmau să fie complet bulversate.

În fiecare zi, cînd copiii se întorceau acasă, aveau versete de învățat pe de rost. În timp ce le recitau, Dumnezeu mi-a vorbit, și ei au fost atinși la rîndul lor. Am priceput atunci un adevăr fundamental despre mine însămi: *eram păcătoasă, deci despărțită de Dumnezeu!* Întrucît Dumnezeu nu va accepta în cer nici păcatul, nici păcătoșii, eram pierdută! Cum să rezolv această problemă a păcatului? Voiam să *fiu sigură* că ajung în cer după moarte. Am decis deci să studiez eu însămi Biblia. Primul verset de care S-a servit Domnul ca să mă încurajeze să caut salvarea a fost Ioan 17:17:

„Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvîntul Tău este adevărul“.

În cercetarea mea am găsit numeroase răspunsuri: mai întîi în Fapte: „Crede în Domnul Iesus și vei fi salvat“ (16:31); „nu există salvare în niciun altcineva; căci nu există sub cer niciun alt nume care să fi fost dat printre oameni, prin care trebuie să fim salvați“ (4:12). Pe urmă, citind Epistola către Romani, am înțeles că, în timp ce murea pe cruce, Cristos satisfăcuse cerințele Dumnezeului sfînt: „Căci credem că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele Legii“ (Romani 3:28).

Zguduită, am realizat că niciunul dintre păcatele mele trecute nu fusese rezolvat. Totuși, eu le mărturisisem unui preot și mă achitasem de penitențele prescrise! Dar această practică a spovedaniei îmi dăduse o pace falsă, o siguranță falsă; eu crezusem că absoluțiunea dată de preot însoțită de o penitență erau suficiente pentru a putea obține iertarea. În realitate, preotul nu are nicio putere de a ierta păcatele, chiar dacă pretinde că o face în numele lui Iesus. Păcatele noastre sunt iertate doar cînd ne însușim sîngele vărsat de Iesus în locul nostru:

Toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu. Ei sunt îndreptățiți în mod gratuit prin grația Sa, prin intermediul răscumpărării care este în Iesus Cristos, pe care Dumnezeu L-a destinat să fie o ispășire prin credința în sîngele Său, ca să arate dreptitudinea Sa, pentru că lăsase nepedepsite păcatele comise mai înainte, în timpul răbdării Sale (Romani 3:23-25).

Dumnezeu n-a autorizat niciodată omul să decidă să ierte sau nu păcatele cuiva. Doar El cunoaște cu adevărat inima fiecăruia.

În clipa aceea, am găsit răspunsul la întrebarea pe care mi-o pusesem la mînăstire: De ce a trebuit ca Iesus să moară pe cruce? *El a murit ca să plătească prețul pentru păcatul meu!* Iesus S-a încărcat în întregime cu condamnarea pe care o meritam noi din cauza greșelilor noastre: moartea și iadul. Căci, să nu uităm, Dumnezeu nu va permite niciodată ca în cer să intre păcatul sau vreun păcătos. Dar Iesus a plătit pedeapsa pentru păcatul nostru, astfel încît să ne putem petrece eternitatea în prezența lui Dumnezeu.

Mă găseam acum înaintea unei decizii. Biblia era de acum singura sursă de autoritate absolută și eternă în materie de credință, eram convinsă de aceasta. Sprijinindu-mă pe ea, L-am primit pe Cristos ca pe Salvatorul meu. Era în mai 1973. Îmi venea să strig de pe acoperișuri, ca să audă lumea întreagă că Iesus a murit pe cruce ca să fim scăpați de păcat. „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi“, scrie la Ioan 8:32.

Adevărata credință creștină și sistemul romano-catolic

În timp ce îmi depuneam mărturia pe lângă prietenii și rudele mele catolice, am înțeles limpede că miza era destinul etern al sufletului lor. Reacțiile lor, în fața vestirii evangheliei, m-au necăjit. Ei continuau să creadă că Biserica Catolică era singura Biserică adevărată și se încredeau în ea pentru salvare, indiferent de ce spunea în Biblie. Cu toate acestea, ei fuseseră crescuți în așa fel, încât să-i lase pe alții să gândească în locul lor. Un sistem de reguli omenești le ținea loc de convingeri personale. Acum mult timp, Conciliul din Trent* a pus tradiția ecleziastică pe picior de egalitate cu Biblia. Dar a pune ceva pe același plan cu Cuvîntul lui Dumnezeu sau deasupra lui înseamnă idolatrie! De fapt, „drojdia“ sistemului catolic este discreditarea Biblii ca autoritatea unică, absolută și definitivă.

Prin Scriptură am înțeles că eram total incapabilă să mă salvez singură și să-mi păstrez salvarea prin propriile mele forțe. Dar când, prin credință, îmi însușesc ispășirea făcută de Cristos, Dumnezeu îmi pune în cont dreptitudinea perfectă a Fiului Său. Numai așa sunt salvată. Totul vine de la El! Eu nu am nicio dreptitudine proprie și nu sunt vrednică să mă apropiu de Domnul, dar în Cristos, substitutul meu, Dumnezeu mă consideră ca vrednică!

Sistemul catolic afirmă că nu putem fi îndreptățiți numai prin credința în Cristos, în vederea unei salvări care ne este oferită gratuit prin grație. În loc de aceasta, ei afirmă că suntem îndreptățiți nu pur și simplu prin credința în Cristos, ci prin credința care se activează prin fapte bune. Acest mod de a privi lucrurile implică deci o dreptitudine care îi aparține omului, dreptitudine care este rezultatul botezului, care îl face pe un om în stare să asculte de învățătura sistemului catolic de grație divină prin sacramente. Prin urmare, îndreptățirea catolicului e progresivă, el fiind regenerat prin botez, fiind purificat din când în când prin spovedanie și penitență, crescînd în grație și sfințenie prin primirea celorlalte sacramente, astfel încît într-o zi va fi destul de sfînt ca să fie primit în purgatoriu! Iată ce-am crezut eu altădată. Catolicul crede deci că obține favoarea lui Dumnezeu prin propria sa dreptitudine.

Cîmpul meu de misiune

Diferențele dintre credința biblică și sistemul catolic mi-au apărut cu ațîta limpezime, că am părăsit Biserica Romano-Catolică în 1976 ca să mă alătur

* Conciliul care a avut loc la Trent în Italia, între 1545 și 1563, și ale cărui decrete și canoane stau la baza Contrareformei, prin care Biserica Catolică s-a opus Reformei protestante – n.ed.

Mary Ann Pakiz

unor creștini care se bazau pe Biblie. Când am primit salvarea, în 1973, am spus Domnului că eram gata să depun mărturie despre El oriunde m-ar trimite. Luându-mă pe cuvânt, El a permis să sufăr de insuficiență renală gravă și m-a condus în 1994 într-un serviciu de dializă. Ca să supraviețuiesc, trebuie să suport trei dialize pe săptămână. Dar Îi mulțumesc lui Dumnezeu și Îl laud că îmi dă ocazia de a împărtăși prețioasa Sa evanghelie a Grației cu niște pacienți grav bolnavi, care au mare nevoie să se pregătească pentru înfîlnirea cu Dumnezeu!

Mary Ann Pakiz

Mary Ann Pakiz a suferit o grefă de rinichi și nu mai este obligată să se ducă la spital pentru dialize. Cu toate acestea, mediul spitalicesc rămîne pentru ea un „cîmp de misiune“, și ea are încă numeroase ocazii de a depune mărturie pentru Domnul bolnavilor, medicilor, asistentelor medicale și infirmierelor. Ea continuă de asemenea să vestească evanghelia prin scrisori și articole. Ea are astăzi vîrsta de 77 de ani, dar este plină de viață spirituală și de bucurie.

Adresa ei: 328 Ninth Street NE, Chisholm, MN 55719-1244, Statele Unite

– tel.: 001 218-254-3221